

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **D. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2016, č. j. OAM-921/ZA-ZA04-LE23-2015, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2017, č. j. 33 Az 3/2016 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím stěžovatel rozhodl o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, §14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu tak, že se mezinárodní ochrana žalobkyni neuděluje.

[2] Žalobkyně brojila proti tomuto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Brně, kterou napadla výše uvedené rozhodnutí v celém jeho rozsahu. Krajský soud napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil rozhodnutí v části týkající se zamítnutí žádosti žalobkyně o udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné z důvodů jeho nesrozumitelnosti a nedostatečného odůvodnění, neboť tvrzené nedostatky rozhodnutí stěžovatele soud ve svém rozhodnutí neupřesnil, a stěžovateli tedy není ani zřejmé, jaké nedostatky v odůvodnění má napravovat.

[5] Stěžovatel uvedl, že krajský soud jeho závěry ohledně nesplnění podmínek pro udělení azylu, humanitárního azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny považuje za věcně správné. Z tohoto důvodu se krajský soud zaměřil pouze na přezkum posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Krajský soud stěžovateli vytkl selektivní práci s informacemi obsaženými ve spise a účelovost při posuzování možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, neboť skutkový stav zjištěný stěžovatelem má dle krajského soudu ve správním spise jen částečnou oporu.

[6] Podle stěžovatele krajský soud neměl rušit celé správní rozhodnutí, ale pouze část týkající se zamítnutí žádosti o udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Postup krajského soudu, jenž zrušil správní rozhodnutí celé, odporuje odůvodnění rozsudku, kde vytkl stěžovateli pochybení ohledně uvedené části rozhodnutí.

[7] Kasační stížnost je dle tvrzení stěžovatele přijatelná ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného a procesního práva a nerespektoval ustálenou soudní judikaturu.

[8] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížnost by měla být posouzena jako nepřijatelná, jelikož Nejvyšší správní soud není povolán přezkoumávat jakákoli pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení dosahující značné intenzity. Co se týče postupu, jakým stěžovatel zhodnotil možnost vnitřního přesídlení žalobkyně v rámci Ukrajiny, žalobkyně uvedla, že stěžovatel postupoval v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů, když selektivně vybíral pouze skutečnosti, které svědčí ve prospěch možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně. Naproti tomu stěžovatel nezohlednil dostupné informace, že osoby vnitřně přesídlené v rámci Ukrajiny jsou vystaveny diskriminaci a čelí výrazným obtížím při zabezpečování svých základních sociálních potřeb.

[9] Nejvyšší správní soud poznamenává, že rozsudek krajského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Z rozsudku je zjevné, jak ve věci rozhodl, a své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně.

[10] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve otázkou, zda významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud ji odmítne jako nepřijatelnou.

[11] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, ve kterém interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost

bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[12] Kasační stížnost může být ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná i v případě, že je podána Ministerstvem vnitra z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které bude spočívat v tom, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, případně že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59).

[13] Stěžovatel uvedl, že důvod přijatelnosti jeho kasační stížnosti vidí v zásadním pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, a v tom, že nerespektoval ustálenou soudní judikaturu.

[14] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud připomíná, že – v rámci posuzování přijatelnosti kasační stížnosti – není povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti (obdobně výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39).

[15] Kasační stížnost je nepřijatelná, neboť významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[16] Ke tvrzenému pochybení krajského soudu, jehož se měl soud dle stěžovatele dopustit tím, že rozhodnutí stěžovatele zrušil v celém svém rozsahu, nikoli pouze ve výroku o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu: povahou výroku o neudělení doplňkové ochrany se zabýval Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 4 Azs 17/2012 - 29 vyplývá, že výrok o neudělení doplňkové ochrany je „výrokem oddělitelným a způsobilým samostatného přezkumu“. V rozsudku ze dne 7. 3. 2014, č. j. 7 Azs 16/2014 - 27, Nejvyšší správní soud toto tvrzení doplnil takto: „z hlediska procesní ekonomie a efektivnosti správního řízení považuje za nežádoucí rušit celé správní rozhodnutí, týká-li se zjištěný nedostatek pouze některého výroku rozhodnutí a jiný na něm nezávislý výrok může obstát.“

[17] I přes výše uvedené je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že krajský soud postupoval správně, když napadeným rozsudkem rozhodnutí stěžovatele zrušil v celém svém rozsahu, nikoli jen ve výroku o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Krajský soud sice shledal pochybení v postupu stěžovatele při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení v odůvodnění výroku rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nelze ovšem s určitostí říci, že výroky, týkající se zbylých forem mezinárodní ochrany, mohou bez dalšího obstát.

[18] Zjištěný nedostatek se tedy přímo dotýká toliko výroku o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, ale není vyloučen vliv tohoto pochybení stěžovatele i na jiné části správního rozhodnutí. Nepřímo tak mohly být dotčeny i zbylé výroky rozhodnutí stěžovatele, jimiž bylo rozhodnuto o nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu, či doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Zhodnocení existence možnosti vnitřního přesídlení je důležitým kritériem při rozhodování o udělení výše jmenovaných forem mezinárodní ochrany, nikoli pouze doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zrušení napadeného správního rozhodnutí v celém rozsahu je tedy v tomto případě žádoucí.

[19] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva.

[20] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatele odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[21] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu